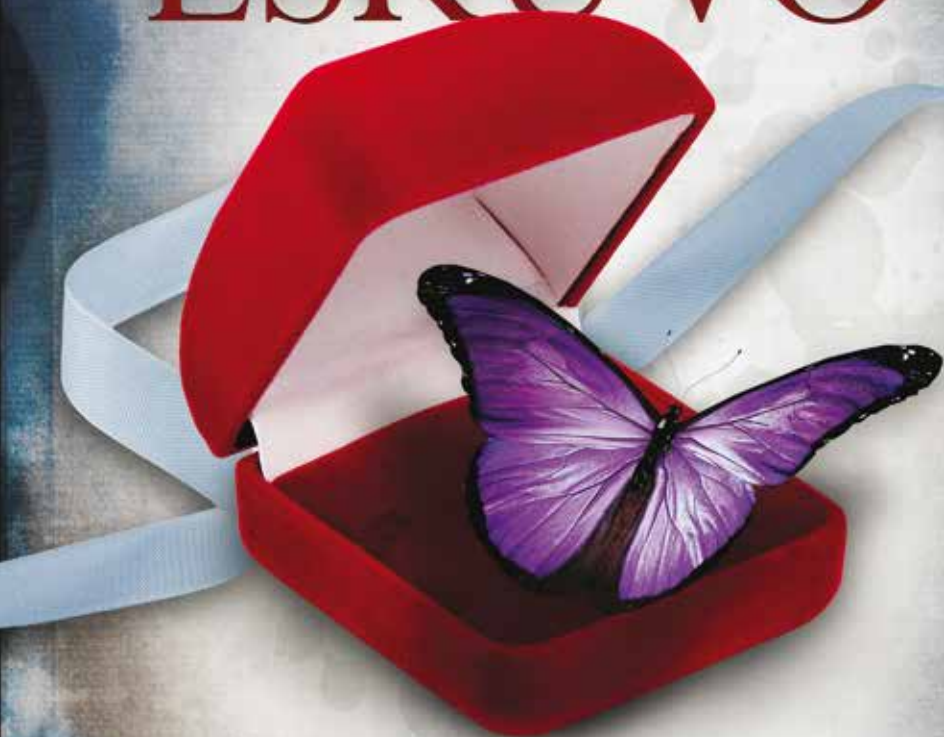

FEDezd FEL EGY KÜLÖNLEGES ESKÜVŐ RÉSZLETEIT!

Gyönyörű ESKÜVŐ

JAMIE McGUIRE

A GYÖNYÖRŰ SORSCSAPÁS CÍMŰ
BESTSELLER SZERZŐJE

Dream
válogatás

Abby Abernathy váratlanul Mrs. Maddox lett. De mi húzódik meg a nagy esemény hátterében?

Miért kérte meg Abby Travis kezét?

Milyen titkokat osztott meg egymással Abby és Travis a szertartás előtt?

Hol töltötték a nászéjszakájukat?

Ki tudott még az eseményről... és ő miért nem árulta el senkinek?

Abby és Travis szökése körül mindent a legnagyobb titok övezett... egészen mostanáig. A Gyönyörű sorcsapás és a Veszedelmes sorcsapás rajongói minden kérdésükre választ kapnak az esküvő viharos történetében, és mint a nagyszerű történetekre, erre is érdemes volt várni!

JAMIE McGUIRE könyvei nemcsak külföldön, de hazánkban is nagyon népszerűek. Ő a szerzője A Sötétség és Fény angyali trilógiának, valamint a Gyönyörű sorscsapásnak és a Veszedelmes sorscsapásnak is. Ez utóbbi kettőhöz kapcsolódik ez a regénye.

Jamie nagyon fontosnak tartja, hogy a fiatalok minél többet olvassanak, ehhez kíván igényes szórakoztató könyveivel hozzájárulni. Jelenleg az oklahomai Enidben él gyermekeivel és férjével, valamint a család kedvenceivel, négy lóval, négy kutyával és egy macskával.

Tudjon meg többet a szerzőről és a sorozatról:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„Ismét itt van Abby és Travis, mégis ez a könyv más, mint a Gyönyörű sorscsapás vagy épp a Veszedelmes sorscsapás, teljesen új és izgalmas események közepébe csöppenünk.”

Amazon

„Kihagyhatatlan könyv. Egy újabb fejezet és újabb titkok, amelyeket megtudunk a két főhős életéről.”

Waterstones

„Most végre mind a két szereplő szemszögéből láthatjuk a történetet. Ez az a láncszem, amely a hiányzott a sorozatból.”

A Bookish Escape

„Ennél boldogabb befejezése nem is lehetett volna a történetnek...”

Goodreads

„Akarod tudni Travis és Abby esküvőjének minden egyes részletét? Kedvenc rosszfiúunk újra el fogja lopni a szívedet, sírhatsz és nevezhetsz a történeten, egy biztos, sosem fogod elfelejteni. Travis 4ever!”

Kelly Lupi olvas

Gyönyörű ESKÜVŐ

JAMIE McGUIRE

— részlet —

Dream
válogatás

Első fejezet

Alibi

Abby

ÉREZTEM, AHOGY ELHATALMASODIK RAJTAM. AZ EGYRE ERŐSÖDŐ, szorongó nyugtalanság a bőröm alá kúszott. Minél inkább próbáltam megfeledkezni róla, annál elviselhetetlenebb lett, mint egy viszketés, amit muszáj megvakarni, egy sikoly, ami kikíváncozik. Apám mondta, hogy a baj esetén fellépő, sürgető menekülési vágy olyan, mint egy önkéntelen izomrángás, az Abernathyknál jelentkező, velük született védekező mechanizmus. Pillanatokkal a tűz előtt is éreztem, és most is elfogott.

Órákkal a tűz után Travis hálósobájában ültem, a szívem örülden kalapált, az izmaim meg-megrándultak. Az ösztöneim az ajtó felé taszigáltak, azt súgták, hogy lépjek le, tűnjek innen, hogy bárhol jobb, mint itt. De életemben először nem akartam egyedül elmenni. Alig bírtam koncentrálni a hangra, amit annyira szerettem, és

ami most arról beszélt, mennyire retteg, hogy elveszít, és milyen közel járt ahhoz, hogy az ellenkező irányba meneküljön, felém. Olyan sokan meghaltak, néhányan közülük az Államin tanultak, és idegenek voltak, de másokkal már összefutottam a menzán, előadásokon, más bunyókon.

Mi ketten valahogy túléltek, és magunkban ültünk a lakásban. Igyekeztünk feldolgozni a történeteket. Féltünk, lelkifurdalásunk volt... azok miatt, akik meghaltak, és azért, hogy mi életben maradtunk. Belégzéskor olyan érzésem volt, mintha a tüdőm csupa pókháló és láng volna, és a megperzselt bőr avas bűze nem ment ki az orromból. Fojtogató szag volt, és bár lezuhanyoztam, képtelen voltam szabadulni tőle, és elkeveredett a menta- és levendulaillatú folyékony szappannal, amivel lemostam magam. A hangok ugyanígy nem mentek ki a fejből. A szirénák, a jajgatás, a nyugtalan és rémült fecsegés, a helyszínre érkezők sikolyai, amikor rájöttek, hogy a barátaik még bent vannak. Mindenki egyformán nézett ki, kormos, rémült és kétségbeesett arcok vettek körül. Olyan volt, mint egy lidérces álom.

Bár minden erőmet felemésztette, hogy koncentráljak, hallottam, hogy ezt mondja: – Az egyetlen, amitől félek, Gal, az az élet nélküled.

Addig őrvült szerencsénk volt. Még Vegas sötét sarkában, Benny verőlegényeinek támadása közepette is valahogy nekünk kedvezett a szerencse. Travis legyőz-

hetetlen volt. De a Körhöz tartozva, olyan veszélyes körülmények között megszervezni egy bunyót, aminek következtében számtalan főiskolás veszítette az életét... ebben a bunyóban még Travis Maddox sem győzhetett. A kapcsolatunk sok próbát kiállt, de Travist most tényleg a börtön lehetősége fenyegette. Még ha ezzel most nem is volt tisztában, ez volt az egyetlen akadály, ami elválaszthatott minket. Az egyetlen, ami felett nem volt hatalmunk.

– Akkor semmitől sem kell félned – válaszoltam. – Örökké együtt maradunk.

Felsóhajtott, és megcsókolta a hajamat. Nem hittem volna, hogy ennyire szeretni lehet valakit. Megvédett, most rajtam volt a sor, hogy ugyanezt tegyem.

– Ez az – sóhajtotta.

– Micsoda?

– Abban a pillanatban tudtam, amikor megláttalak, hogy van benned valami, amire szükségem van. Most derült ki, hogy mégsem benned van. Csak te vagy az, akire szükségem van.

Elolvadtam. Szerettem. Szerettem, és bármit meg kellett tennem, amit csak tudtam, hogy biztonságban legyen. Kerül, amibe kerül, gondoltam. Nem számít, mekkora örültség. Egy dolgom van csak: rá kell beszélnem.

Nekidőltem, és a mellkasához simultam. – Ránk van szükséged, Trav. Minden értelmét veszti, ha nem vagyunk együtt. Észrevetted már?

– Hogy észrevettem-e? Egy éve csak ezt hajtogatom! Bigék, bunyók, szakítás, Parker, Vegas... még tűzvész is... a kapcsolatunk mindent kibír.

– Vegas? – kérdeztem.

Abban a pillanatban fogant meg a legőrültebb terv a fejemben, de miközben elmerültem meleg, barna tekintetében, az ötlet nem is tűnt olyan hajmeresztőnek. A szemétől minden értelmet nyert. Az arcát és a nyakát még mindig korommal keveredő veríték lepte be, ami arra emlékeztetett, milyen közel jártunk ahhoz, hogy mindent elveszítsünk.

Egymást kergették a gondolataim. Elég a legszükségesebbet magunkkal vinnünk, és öt perc múlva már itt sem vagyunk. Ott majd veszünk ruhát. Minél hamarabb indulunk, annál jobb. Senki sem hinné, hogy két ember repülőre száll egy ilyen óriási tragédia után. Nem volt értelme, és pontosan ezért kellett meglépnünk.

Elég messzire kellett vinnem Travist, mégpedig valami jó oknál fogva. Hihető oknál fogva, még ha kész őrültség is volt. Szerencsére az őrültség kéznyújtásnyira volt mindkettőnk számára, és lehet, hogy a nyomozók majd kétségbe vonják a több tucat tanú vallomását, akik a Keaton Hall alagsorában éjjel bunyózni látták Travist, ha bizonyítékuk van arra, hogy órákkal később Vegasban voltunk, és éppen az esküvőnket tartottuk.

Travis várakozásteljesen nézett vissza rám, és várta, hogy feltétel nélkül elfogadja, bármit is ejtek ki eszement

számon. Szerettem! A fenébe is, odavoltam érte, és nem veszíthettem el most, főleg azok után nem, amiken átverekedtük magunkat, hogy ehhez a pillanathoz érkezünk. Bárki mércéje szerint fiatalok és kiszámíthatatlank voltunk még a házassághoz. Hányszor okoztunk eddig fájdalmat egymásnak, hányszor ordítottunk egymással, hogy aztán a következő pillanatban az ágyba zuhanjunk! De most tapasztaltuk, milyen törekeny az élet. Ki tudja, mikor következik be a vég, és ragadja el egyikünket? Eltökéltem szegeztem rá a tekintetemet. Az enyém volt, én meg az övé. Egyetlen dologban voltam biztos: csak ez a két dolog számít.

A szemöldökét ráncolta. – Igen?

– Megfordult már a fejedben, hogy visszamenjünk?

Felszaladt a szemöldöke a homlokára. – Szerintem, ami engem illet, nem jó ötlet.

Hetekkel ezelőtt összetörtem a szívét. Még frissen élt bennem az emlék Travisről, ahogy autóban ülve üldözte America kocsiját. Benny megbízásából egy vegasi bunyóra készült, én pedig nem akartam oda visszamenni. Még az ő kedvéért sem. Míg külön voltunk, Travis a poklok poklát élte meg. Térden állva könyörgött, hogy menjek vissza hozzá, én viszont annyira eltökéltem, hogy sosem térek vissza a nevadai életemhez, hogy elhagytam. Totál seggfej lennék, gondoltam, ha most arra kérném, hogy menjünk vissza. Félig-meddig arra számítottam, hogy még az említése

hallatán is elzavar a búsba, de ez volt az egyetlen ötletem, és a kétségbeesés hajtott.

– És ha csak egyetlen éjszakára mennénk? – Csak ennyire volt szükségem. Egyszerűen csak *máshol* kellett lennünk.

Körülnézett a szobájában, a sötéttségben próbálta kitalálni, amit érzése szerint hallani akartam. Nem akartam olyan lány lenni, aki eltitkolja, amit akar, és szörnyű, ostoba félreértést kreál. De nem árulhattam el Travisnek az igazságot, hogy miért kértem meg most. Sosem egyezne bele, gondoltam.

– Egy éjszakára? – Láthatóan sejtelve sem volt, hogyan reagáljon. Valószínűleg próbatételnek tekintette, pedig csak azt akartam, hogy igent mondjon.

– Vegyél feleségül – böktem ki.

Szétnyílt az ajka, ahogy némán leesett az álla. Egy örökkévalóságig lestem, hogy az ajka mosolyra húzódjon, aztán a száját az enyémre tapasztotta. A csókja ezernyi különböző érzésről tanúskodott. Az agyamban egymást kergette a megkönnyebbülés és a pánik két elentétes érzése. Menni fog! Összeházasodunk, Travisnek alibije lesz, és minden rendben lesz.

Ó, a pokolba is!

A francba! A rohadt életbe! *Bassza meg!*

Férjhez megyek!

Travis

ABBY ABERNATHY EGYVALAMIRŐL VOLT HÍRES: SEMMIVEL SEM árulta el magát. Képes volt bűnt elkövetni, és úgy mosolyogni, mint máskor, képes volt szemrebbenés nélkül hazudni. A világon csak egy embernek volt esélye arra, hogy megfejtse az árulkodó jelét, és annak a személynek a végére is kellett járnia, ha azt szerette volna, hogy esélye legyen Abbynél.

Vagyis nekem.

Abby elveszítette a gyerekkorát, én anyámat, tehát egyforma eséllyel indultunk, ha azt vesszük, hogy közös nevezőre akartunk jutni. Ezzel előnyhöz jutottam, és miután az elmúlt hónapokban ezt tűztem ki célul, a következő eredményre jutottam:

Abby árulkodó jele az, hogy nincs ilyen. Az emberek többsége ezt hülyeségnek tartaná, de számomra teljesen érthető volt. Az árulkodó jel hiánya árulta el. A tekintébe kiülő békesség, szelíd mosolya, vállizmai ernyedtsége ébresztett rá, hogy valami baj van.

Ha nem ismertem volna jobban, talán azt hihettem volna, hogy számunkra ez a boldog befejezés, de tudtam, hogy sántikál valamiben. Amikor a repülőtéri városban ültünk, és arra vártunk, hogy felszálljunk a Vegasba induló gépre, és Abby szorosan odabújt hozzám, tudtam, hogy könnyű lenne megpróbálnom elsiklani a gyanúm felett. Újra meg újra felemelte a kezét, a gyűrűt

nézte, amit neki vettem, és sóhajtozott. Velünk szemben egy középkorú nő ült, aki mosolyogva figyelte újdonsült menyasszonyomat, és képzeletben valószínűleg azon járt az esze, amikor még előtte állt az egész élet. Nem tudta, valójában mit jelentenek azok a sóhajok, de nekem volt némi sejtésem.

Nehéz volt boldogságot érezni azzal kapcsolatban, amire készültünk úgy, hogy ennyi halál lebegett a fejünk felett. Vagyis valójában szó szerint a fejünk felett volt. A falra feltett tévé a helyi híreket közvetítette. A képernyőn a tűzről készült képek és a legfrissebb beszámolók követték egymást. Interjút készítettek Josh Farney-val. Csupa korom volt, borzalmasan nézett ki, de örömmel láttam, hogy megúsza. Amikor a bunyó előtt találkoztunk, eléggé be volt nyomva. A Kört felkeresők többsége vagy piásan érkezett, vagy igyekezett emelni a nyomást, miközben arra vártak, hogy az ellenfelemmel laposra verjük egymást. Amikor a lángok terjedni kezdtek a teremben, akkora löket adrenalinot kaptak, amitől még a seggrészegek is rögtön kijózanodtak.

Bárcsak ne történt volna meg! Olyan sok mindenkit veszítettünk el, és az ember nem egészen ezt követően képzelte el az esküvőjét. Tapasztalatból tudtam, hogy egy tragédia emléke nem helyén levő. Az esküvőnket egy ilyen eseményhez kötni egyet jelent azzal, hogy évről évre eszünkbe jut majd az ünneplés kapcsán. Az ördögbe is, még mindig holttesteket cipeltek ki, én meg

úgy viselkedtem, mintha ez bosszantó lenne. Szülők gyűltek oda, akiknek fogalmuk sem volt róla, hogy többé nem látják a gyerekeiket.

Ez az önző gondolat aztán lelkifurdaláshoz vezetett, a bűntudat pedig hazugsághoz. Egyébként is kész csoda volt, hogy most összeházasodunk. De nem akartam, hogy Abby azt higgye, hogy nem vagyok a plafonon a házasság gondolatától. Ahogy ismertem, félreértette volna, és rögtön meggondolta volna magát. Ezért aztán csak rá koncentráltam, meg arra, amire készülünk. Normális, olyan-izgatott-vagyok-hogy-mindjárt-összepisilem-magam vőlegény akartam lenni, és Abby ilyet is érdemelt. Nem először tettem úgy, mintha nem érdekelne valami, amit nem tudtam kiverni a fejemből. Az eleven bizonyíték az oldalamhoz simulva ült mellettem.

A tévéképernyőn a riporternő a Keaton Hall előtt állt, két kézzel kapaszkodott a mikrofonba, és a homlokát ráncolta. – ...mit kérdeznek majd a családok, hogy kit terhel ezért a felelősség? Vissza a stúdiónak, Kent.

Hirtelen a hányinger nagyon is valóságossá vált. Olyan sokan meghaltak, és csak természetes, hogy valakit elővesznek miatta. Vajon Adam hibája volt? Börtönbe kerül? És én is? Magamhoz szorítottam Abbyt, és megcsókoltam a haját. Egy asztal mögött ülő nő felvett egy mikrofont, és beszélni, a térdem meg fékezhetetlenül ugrálni kezdett. Ha nem szállunk be most rögtön,

felkapom Abbyt, és Vegasig meg sem állok, gondoltam. Úgy éreztem, még a gépet is le tudnám körözni. A repülőtéren alkalmazott utasított minket, hogy szálljunk be, a hangja magasba ívelt és lejjebb ereszkedett az előre megírt szöveg szerint, amit már biztos ezerszer felolvastott. Úgy hangzott, mint a *Peanuts* rajzfilmekben: unott, monoton és kivehetetlenül érthetetlen volt.

Csakis egyvalaminek volt értelme: a fejemben ismétlődő gondolatoknak, hogy nemsokára annak a nőnek a férje leszek, akit életemben másodikként szerettem.

Mindjárt itt az idő, gondoltam. A francba is. A rohadt életbe, igen! Kibasozottul igen!

Megnőszülök!